

Que bē que ens ho hem Passat!



Michael Morpurgo Quentin Blake

Traducció de
Yannick Garcia

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Didn't We Have a Lovely Time!*

Publicat per acord amb Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

© 2016, Michael Morpurgo, pel text
© 2016, Quentin Blake, per totes les il·lustracions
© 2017, Yannick Garcia, per la traducció
© 2017, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2017
ISBN: 978-84-8343-498-7
Dipòsit legal: B-1248-2017
Printed in Spain
Imprès a Índice, SL
Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).



De Londres a Devon es triguen sis hores ben bones amb autocar i, un cop allà, en una gran casa pairal d'estil victorià que dóna als turons de la llunyana Dartmoor, convivim una setmana tots quaranta, els mestres i els nanos, i ens tornem tots grangers. No ens traiem les botes d'aigua gairebé ni per dormir! Cada dia, des que surt el sol fins que es pon, ens el passem al camp feinejant. Sortim a enfangar-nos fent excursions, mengem tres bons àpats calents al dia, cantem cançons i, al vespre, ens expliquem històries a la vora del foc i dormim com uns socs.

Jo sóc mestra en un barri de Londres. Fa gairebé quaranta anys que m'enduc els nens a Nethercott. És la setmana de l'any que esperem tots amb candeletes, tant ells com jo. A mi m'encanta veure com s'escarrassen els nens i s'impliquen de debò en les tasques de la granja: alleten els vedells, pasturen les ovelles (i, a la primavera, les ajuden a parir els xais), cullen fenc a l'estiu, planten arbres a l'hivern. Raspallen la Hebe, l'euga Haflinger que té tothom enamorat, netegen les cavallerisses i els graners, arrenquen patates, cullen ous i llenya, i també pomes i móres, de vegades. La canalla s'encarrega de tot, i els fa molta il·lusió tot..., o si més no gairebé tot.



El que és fantàstic és que fem feina amb grangers de debò i ens fan sentir com si ens hi dediquéssim. Sabem que tot el que fem serveix d'alguna cosa i és important per a la granja, que aquella feina l'agraeix algú.



Cada any, després de passar aquella setmana a Devon, tornem al col·le i veus que tothom està esverat. Tots volen que els expliquem què hem fet. Al pati i a la sala de professors, es repeteixen una vegada i una altra les contalles dels dies que hem passat a Nethercott. Algunes són reals, d'altres no, o potser un pèl exagerades, però totes són bon material de conte.



Hi ha moments que són màgics: el naixement d'un vedell, quan algú ha vist de cua d'ull una guineu o un cérvol al bosc de Bluebell, una llúdriga que es ficava a l'aigua al riu Torridge. I els moments triomfants: guiar dues-centes ovelles fins al poble amb els nanos fent de gossos d'atura, i sense perdre'n cap! Ni de nen, ni d'ovella!



El rescat d'una ànega que havia tocat el dos i se l'hauria menjat una guineu si no l'haguéssim trobada abans que es fes fosc. En Ho va ser qui la va portar en braços cap al graner.

I el millor de tot són les petites catàstrofes: la bota d'aigua de la Mandy que es va empassar el fang, la corredissa de l'oca que empaitava en Jemal, i la senyoreta Patt, que va baixar la costa corrent, es va clavar una bona patacada i va acabar baixant-la a rodolons. La senyora Patt...*apam!*, va pensar tothom, i va ser el moment més divertit de la setmana, i això que en vam viure una bona colla.

També passem moments tràgics: el corb mort que ens vam trobar a l'entrada, el vedell que va néixer massa petit per sobreviure.



Els nanos sempre escriuen moltes coses sobre els dies que som a Nethercott, en fan dibuixos, munten obres de teatre i sé que hi tornen en somnis, com jo. Estic convençuda que no se n'obliden mai.

Però vet aquí que un any –ja ha plogut molt des d’aleshores–, en una d’aquelles visites va passar una cosa tan extraordinària que em vaig sentir obligada a escriure-ho, a descriure-ho tal com va passar, perquè així no me n’oblidaria, i perquè sé que, a mesura que passin els anys, quan la memòria em comenci a fer figa, em costarà de creure-ho. A mi els miracles sempre m’han costat molt de creure, i el que ens va passar en certa manera va ser un miracle.



La canalla de la nostra escola ve una mica d'arreu del món, és a dir, que estem acostumats a tenir nens que no parlen gaire bé la llengua o que no la parlen gens. Però fins que ens va arribar en Ho no havíem tingut mai ningú que no parlés. En aquella època devia tenir uns set anys; ara en té deu. En els tres anys que feia que era amb nosaltres, no l'havíem sentit dir mai ni mitja paraula. Per aquest motiu, no tenia gaires amics i s'estava la major part del temps tot sol.

El vèiem assegut sense ningú, llegint. Llegia i escrivia perfectament la llengua, sense problemes, amb més facilitat que molts dels companys que havien nascut allà mateix, com aquell qui diu. Tenia molta traça per a les matemàtiques, però a classe mai no aixecava la mà, no podia donar mai cap resposta ni fer cap pregunta. Es limitava a apuntar-ho tot en un paper, i acostumava a encertar-ho. No el va veure riure ningú mai al col·le, però mai. Semblava que dugués una única expressió enganxada a la cara: aquell front arrufat que li veies a totes hores.